

Ma

ORATIO FVNEBRIS
IN EXEQVIIS TRI-
CESIMIS
DOMINI
ALBERTI
MENZELII

MEDICINÆ DOCTO-
RIS ET PROFESSORIS OR-
DINARII IN ACADEMIA
INGOLSTADIANA, &c.

Habita à

VVOLFGANGO HOEVE-
RO DOCTORE ET PROFESSO-
RE MEDICO, INGOLSTADII, IN TEM-
PLO DIVE VIRGINIS,

Die XII. Iulij Anno Christi nati
M. DC. XXXII.

INGOLSTADII.
GREGORII HÆNLINI
TYPIS EDITA.

Admodum
REVERENDO, NOBILI,
CLARISSIMOQVE VIRO,
DOMINO

LEONI MENZELIO,
SS. THEOLOGIÆ DOCTORI,

NEC NON
PROFESSORI ORDINARIO,
VNIVERSITATIS NOSTRÆ PROCANCELLA-
RIO ET NVNC RECTORI MAGNIFICO,
AD DIVI MAVRITII INGOLSTA-
DII PAROCHO,

AD DIVOS IACOBVM ET TI-
BVRTIVM STRAVBINGÆ CA-
NONICO,

PATRONO SVO,

MONVMENTVM HOC FVNEBRE
FRATERNÆ VITÆ ET MORTIS,
MOESTITIÆ PVBLICÆ ET PRIVATÆ
SOLAMEN QVALECVNQVE,

VENERATIONIS ET OBSER-
VANTIÆ ERGO

Dedicat consecratq̃ue
Scriptor..

ORATIO FV NEBRIS.

*N*tueor hodie non sine mærore faciem Academia nubilam, A.A. video caput eius obuclatum; luctuosam orbitatem nostram contueor. Præter insolitam discipulorum raritatem etiam in hoc ipso choro singularis alicuius Doctôris sedem vacuam deprehendo. Nescio quos

gemitus in hac ferali pompa sub lugubribus, quæ suspiria, quæ cordolia, persentisco. Quamquam autem Paulo Iouio historico subturpe videtur, ora virorum lachrymis deformare: tamen summos etiam viros propter acerbitem doloris citra turpitudinem in fletum erupisse nō ignoramus. Nouimus, pernouimus, etiam me tacente, qualis & quantus optimus maximus extiterit ille, qui conspectum mortuum Lazarum, amicum, tanta commiseratione deplorauit, ut ingens vis lachrymarum ex inuolucro cordis per oculorum angulos nō indecore emanârit. Fleuit etiam amarè, nec indecenter Petrus, ut animi maculariis lachrymarum manantibus ablueret. At nec Homerus dubitauit viros bonos pronunciare eos, qui grauiter indolentes profusè lachrymantur, tanquam ad misericordiam procliuës; ita quidem, ut ploratus non semper vitio sit dandus. In hac miseriarum valle quid aliud ferimus & metimus, quam Iobi lachrymas? unde quisnam alius panis exco-

quatur, quàm doloris? Principium, medium & finem vitæ flendo ducimus. Corda habemus non cornea, sed carnea, quæ non modò perturbationis, angoris & amoris æstu colliqueſcunt, ac diffluunt in amaros & ſalſos oculorum madores, ſed etiam in queſtus clamoſos effunduntur. O Alberte Menzeli, Profeſſor non ita pridem clariffime, Medicorum per totam Boiariam nulli ſecunde, iam nunc ex Profeſſore Medico cadauer, vermium eſca, maſſa tabo diffluens, putrida, mox oſſea corporis humani larua, deinde pulvis, poſtremò nihil; quantum nobis luctum parit tuus interitus, tam improuiſus, tam prematurus! Cecidit, proh dolor, cecidit curruſ & auriga ſanitatis, quo tempore, quo loco minimè cadendum fuit, ſed propter lucem mortiferam perſeuerantem vitæ diſcrimine paſſim laborantibus tot corporibus maxima animi contentione porrò ſuccurrendum. Occidit is, qui, ſi tot annos prouinere debuiffet, quot alijs ipſe ſua arte prorogauit, non vixiſſet quinquaginta quinque tantum, quaſi vitæ humanæ ſpatium vix dimidium, ſed in multa ſecula vitæ ſua terminum extendiſſet. Ecce moritur iuſtus, extinguitur innocens, plenus officijs, meritorum plenus hinc abripitur præproperè, & nemo conſiderat omen eius. Quis talia cogitando temperet à lachrymis? Hæcine eſt Medicorum præclara meſſis, ex alienis miſerijs proprias calamitates demetere, ex aliorum morbis propriam ſibi peſtem, ipſamque mortem contrahere? Itane bellator inter belligerandum, Medicus inter medicandum occidit? Miſerabilem & funeſtum eiufmodi caſum, ecquiſnam adèò ſaxeus, vt oculis ſiccis contempletur? Ecceuinam tanta chalybis durities eſt circa pectus, quin tales exangues atque exanimæ, vitæ ſpoliatos, hoc eſt, omnibus exutos bonis, quæ vel cæleſtis gratia, vel natura, vel fortuna contulit, intuendo, terribiliũ omnium maximè terribile ſub aſpectum ſubijciendo, obuium humanæ miſeria

seria spectaculum in cordis penetralia demittendo, misericordiâ tanquam adamas hircino sanguine, molliatur? Magna sanè pars eorum, qui hîc adsunt, complures etiam, qui non adsunt, suam valetudinem & incolumitatem, tibi, celeberrime Doctorum Menzeli, tibi, inquam, morborum victori, tibi sanitatis procuratori, se debere minimè diffitentur. Solus ego, perpetuus debitor tuus, in hac spectatissima corona silebo? Acceptum beneficium & multiplex & fructuosum quomodo possum citra animi ingrati crimen tacere? Primum ille benè de me promereri cæpit, annis abhinc octodecim, me Frisinga huc alliciendo, Medicina docendæ gratia, factò de me iudicio, suffragante etiam Christophoro Gewoldo, Consiliario Ducum Boicorum secreto, quasi comodis publicis nusquam maiore cum fœnore talenti quantulicunque mei inservire possem, quàm in Academia luce. Melius deinde perrexit, Collegam gratulabundè cooptatum amoris constantia prosequendo. Tandem optimè finijt, ipse iam iam è vitæ limine exiturus, lethaliter ægrotanti mihi, filioque meo simul eadem lue Epidemia decumbenti, post Medicum supremum, desperatam salutem dando; cuius beneficii recentis & nouissimi memoriam aternam in nostris mentibus ambo consecramus. Mox eodem genere morbi infesti, contagiosi, fontici, præter expectationem omnium correptus, in lectum prosternitur, & indies aggrauescente malo paucos intra dies exanimatus ad superos hinc euolat, me tanquam altero se, relicto superstite. Memini, cum aliquot antè mensibus quàm hac euenissent, in conuiuio quodam Academico, facta mentione suæ valetudinis & mortalitatis olim exuendæ, Horatij monitu haud falsò crederet, omnem diem sibi diluxisse supremum, quasi vitæ summa brevis spem longam inchoare vetaret, me, palam audientibus conuinis, ultro pronocari serioque rogari hisce verbis: Tu Hæuere, mei funeris orator sis

volo,

volo, quandocunque ex hac vita migrâro. *At ego contra: absit, inquam, procul absit hac iniuria. Junio rem senior ego ordine turbato subsequar? Abs te potius hoc officium & gloriosum & gratiosum tanquam natu maior expectabo. Tale certamen amoris inter nos certauimus, in quo certamine victor ille, victus ego, victus, inquam, amore coniunctissimi Collegæ, nec non amici intimi, cuius amicitia per annos triginta duos periucundè perquè comodè sum usus, contractâ primum in Italia, continuata dein in hac nostra Germania. Conciliator fui Philippus ipse Menzelius, bonæ memoriæ, qui me filio per litteras, filium mihi Ingolstadio Patanium eunti coram beneuolentissime commendauit. An idcirco morti propinquus Menzelius valetudinem perditam mihi restituit, ut in Medico potissimum, tanquam in postremo suorum agrorum, opera artis suæ gloriosius consummaret? An ideo me superstitem & sospitem maluit, ut ipse desiderij sui de funere honestando compos per me redderetur? Ita me videtis obligatum plurimis nominibus ad exequendum parentandi munus ab eo, cuius expectationem si fallam, sim ingratus ac perfidissimus omnium mortalium, non inofficiosus & inhumanus tantum; præterquam quod etiam autoritate & iussu Magistratus superioris mei, cuius nutum & arbitrium, imperium existimo, mihi commissâ hæc est prouincia, sanè difficilis, utpote quam obeundam esse non nisi ex Academiæ dignitate, sum probè gnarus. Veruntamen in hoc onere facilius sustinendo, dum verba facienda sunt de nostri defuncti laudibus fauore dignis, citra liuorem ullum, quippe cessantem post funera, æquitatis lege postulante, ut non modò viuenti sed etiam mortuo benemerito reddenda sit consentiens laus bonorum, rectè iudicantium de virtutis præstantia, vestra audientia benigna sæpius cognita me non parum consolatur.*

Vivis autem

autem querimonijs, nanijs, eiulatibus, planctibus nihil omnino proficiatur, sed his omnibus frustra crucietur & affligatur & deflens viuus & defletus mortuus; quasi huic sua requies & status melior inuideatur: tamen dignissimum est funus, quod communibus lachrymis & pia recordatione prosequamur, si fortè remedium aliquod inueniamus tristitiæ, dum modicè luctui indulgemus, ut quidem Hieronymus ille Cardanus, Philosophus & Medicus non contemnendus, existimat. Iusta certè non persolvere, vel etiam quidquam omittere, quod ad officium exequiale complendum spectet, piaculum habendum: quandoquidem post Iudam Machabæum etiam Nicephorus Callistus, Ecclesiæ primæ & Historicus, commemorationē piè defunctorum in solennicatu fidelium, non modò iam olim litteris consignavit, verum etiam, ut morem sacrosanctum, approbavit, posteritatiq; commendavit. Apud Platonem etiam inueniuntur eos encomijs exornandos, qui discesserunt è vita, si corporis animinè viribus res arduas & præclaras gesserint, & legibus obsequenter paruerint. Jam, ut incipiam, vobis bene fauentibus, non à prima, sed à proxima generis origine, siquidem orta de suis principijs, principia de suis ortis testari consueverunt, Albertus noster patre natus est Philippo. quo Philippo? cuius beata memoria propter amplissima merita præsertim in Academiam nostram, per annos quadraginta, non modò nos præsentis recreat, verum etiam posteritatem searam recreabit. Amplius dico Philippum eum, qui tanquam cælo demissus Apollo propter excellentissimam medendi facultatem cum à florentissimis Rebus publicis, tum à summis Principibus, Regibus, Imperatoribus desideratissimè fuit expetitus liberalissimis stipendijs inuitatus. At filius herois degener, & ut Græcorum sonat prouerbium, noxius, Phathontis instar. Imò qui teste grauissimo, Thoma Mermanno, Serenissi-

morum Boiariæ Ducum Archiatro. tum ore, tum pectore, etiam
 operum paternorum imitatione, vobis optimè conscjjs, secun-
 dissimè patriſſauit. Sed quid de matre, Elisabetha Menzelia,
 dicam? quasi verò hodie tenebris sepultum iaceret, quod con-
 secrati Deo homines etiamnum viuentes recenti memoria te-
 nent, ac non ita multò post in lucem prodent, de perspecta Ma-
 trona huius sanctitate, religiosissimo patre Hoffæo contestata;
 quum is iam morti propinquus esset, quo tempore homines non
 ludere sed diuinare, mentium beatarum visionibus exhilarari
 consueuerunt. Splendidior est familia Menzeliana cum affi-
 nitate clarissima, quàm vt meis laudatiunculis; tanquam fa-
 culis indigeat. Filium benè prognatum, honestè educandum,
 à primis statim annis sollicitudo paterna maluit pro sua pru-
 dentia Collegio Societatis inclyto tanquam conuictorem & in-
 quilinum melioris institutionis gratiâ committere, quàm in
 ædibus proprijs fouere. Ibi Patres diligenti inspectione, ex-
 hortatione, directione habita, propositis speciosis præmijs, pie-
 tatem, innocentiam, humanitatem, continentiam, probi-
 tatem vnâ cum ingenuis artibus, quibus ingenium liberale ex-
 colitur, lingua perpolitur per integrum quinquennium instil-
 lando, suum alumnum sibi talem conformarunt, qualem fu-
 turum exoptarunt, nimirum, vt esset filius sapiens, patris glo-
 ria. Absolutis politioribus litteris, ac Philosophiæ disciplinis
 feliciter consummatis, animum generosum ad difficillimum
 quidem, saluberrimum tamen studium medicum applicuit,
 quasi natus, sculptus, factus ad id vnum vnice excolendum.
 Præceptorem habuit publicum & domesticum, litteratissimum
 Parentem, quo nullus alius contingere potuisset optatior, vt &
 Edmundum Hollingum, sub quo præside de Apoplexia publicè
 summa cum laude disputauit, edito tum specimine eruditi in-
 genij, captato statim augurio, qualis & quantus Æsculapius
 esset

esset euasurus. Factis iam luculentis progressibus, è schola patriam mittitur in Italiam, regionum quasi reginam, ut in Academicis externis ac illustribus magis atque magis expoliretur, non modò scientia atque experientia rei medica, sed etiam moribus atque lingua. Ibi præstantissimum quemquè Medicum affectatus, Medicina campos latissimos herbidissimosque emensus, intra triennium profecit tantum, ut Medici Doctoris titulum ac insignia Bononia, Promotore Flaminio Rota, cum Vlyssè Aldrouando, qui patrem Alberti Doctorem annis antè triginta creauerat, & Melchiore Zoppio, maximo cum applausu fuerit consecutus; in toto studiorum cursu tam fortunatus, ut ad eruditionis perfectionem comparandam ipsi nihil unquam defuerit. Reuersus ex Italia non sine triumpho litterato, iam laureatus, confestim deligitur anno huius seculi tertio propensissima voluntate Serenissimi Principis, consentientibus Patrum Academicorum suffragijs, acceptissimus Medicina Professor & quod tam præclarum quàm rarum, sit collega sui parentis ac Præceptoris utriusque. Ad hanc functionem honoratam accedit coniugium, ut nullum bonum solum, cum pudicissima virgine, Monacense Patritia, Anna Schobingera, quæ viri sui domum locupletauit non solum dote honesta, ac hereditate luculenta, sed etiam mediocri grege dulcissimorum liberorum. Matrimonium hoc uxoris obitu fatali dissolutum excipit aliud secundum, verè secundum, cum virgine, nobiliore dicam an moratiore? Amelia Schüzlinga. Coniugem hanc castam, quasi costam suam propter amabilitatem morum, propter studium obsequij, propter affectum verè maternum erga priuignos magnis in delitijs habuit, ut debuit, maritus. Reliquum vita curriculum, quanta scilicet attentione & prouisione domui suæ præfuerit, qua fide & industria tot administravit officia, quales & quantos honores quam dignè gesserit, fa-

Etus ex infimo discipulo Medicina Doctor supremus, Primarius Facultatis suæ Professor, Consiliarius tot & tantorum Principum, Senator Academicus, Assessor Camerae prouidus, Decanus spectabilis, Rector Vniuersitatis Magnificus, totius Academia lumen clarissimum & columen singulare; totum id aperti & notius esse reor, quā ut à me hoc loco proclamari sit necessesse. Cogitandum est mihi non quā multa, sed quā vera dicam. Addo tamen hoc unicum & ultimum, quod minime præmittendum videtur, quodque non ad intuendum modum, sed ad imitandum quoque proponetur, verborum tamen parsimoniā tanta quanta possum, ne detineamur ultra tempus. Singuli, quotquot Albertum nostrum Menzelium norunt, singulas, easque singulares animi dotes in ipsius persona suspexerunt. Nonnulli, præsertim litterati, præclarum eruditionis decus, ingenium excitatum, peracre iudicium coniunctum cum felice memoria verborum & rerum, quæ duo postrema tamen in uno homine rarius conueniunt: non pauci serenitatem mentis, quam ipsa fronte serena tanquam indice conscientiae impolluta præ sese ferebat: Alij morum gratiam, quam tanquam philtro quamplurimos & summos, & medios, & infimos sibi conciliabat: alij sermonis vernaculi, Latini, Italici venustatem & comitatem, sales & lepores, quibus in quotidianis congressibus familiares suos admodum oblectabat, non sanos tantum, etiam egros, quorum animos infirmos à morositate, diffidentia ac impatientia festiuis iocis & suauibus blandimentis ad lenitatem, tolerantiam, abstinentiam & confidentiam obedientiamque traducebat, exemplo gratiosissimi quondam Medici, Thomæ Mermanni, in cuius mortui laudem Vir illustris, Ioannes Georgius Hörwartus, Senior, Cancellarius ille Prouincialis, ita scripsit: Alij Medici corpus agrum redintegrare & reficere satis habent. Hic mentem quoque re-
 create

creare nouit. Animaduerti tamen ego duas virtutes prae-
cipuas, ob quarum eminentiam ipsum semper feci longè maxi-
mi, nempe pietatem erga Deum, & beneficentiam aduersus
proximum. Scilicet bonitate genij dictante, vel potius inspi-
rante Diuino Numine, persuaferat sibi, pietatem utilem ad o-
mnia; quasi hac tutissima virtus, animi, corporis, fortunarum
omnium defensatrix. Certè homo pius iugi bonorum affluen-
tia perfruitur; id quod euidentissima ratione demonstrauit re-
ligiosissimus Psalmorum illustrator, Robertus Bellarminus:
Nam si res benè cedunt, gaudet prosperis successibus: sin con-
tra, non contristatur, sed fruitur bono patientia, spe magni præ-
mij in altera vita, pro malis toleratis sideream patientia lau-
reolam obtenturus; praterquam quod etiam res aduersæ ho-
minem ita purgant à vitijs & criminibus, ut à sordibus aurum
septies excoctum repurgat ignis. Ad quoduis bonum & ca-
ducum & perenne nihil magis nos prouehit, à malefactis cun-
ctis nihil magis nos abstrahit, quàm reuerentia sacrosanctæ
Maiestatis. In hac virtutum regina clarissimè representasse
mihi videtur Medicus noster excellentissimus illustrem Dy-
nastam Marcum Fuggerum, Rudolphi II. Consiliarium, de
quo præter alia decora magnificè prædicatur etiam illud, effi-
giei typis impressæ suppositum: Nemo sacrorum reuerentior.
Atque huius rei testes oculatos vos omnes aduoco, ne quis a-
more caco me errare suspicetur, quotquot vestrum in adibus
sacris ipsius vultum, gestum, statum corporis externum per
transennam aspexistis. Adeo deuotus eras cultui rerum diui-
narum, ut nullum non diem feruidis ad Deum & cœlites pre-
cationibus & meditationibus religiosis diluculo quidem in
templis inchoaret, domi continuaret ac terminaret, quasi im-
primis regnum cœleste queritanti cetera adiicienda sint o-
mnia. In tanta negotiorum turba quotidianis distractus que-

rimonijs tot agrotorum, mirum quantum otij sibi colloquendi cum Deo sumpserit, recitandi preces horarias ritu decretorque pontificum Romanorum, ut in hoc officij genere nemini religioforum quidquam concederet. Imò non solum venerando, sed imitando quoque Deum beneficum, etiam hominem Dei imaginem humaniter & adamabat & adiutabat. Animi medullis intimis inhærebat illud Plinianum, ni fallor: Deus est mortali, mortalem inuare, & hæc ad æternam gloriam via. Neminem rogitantem absque consilio salutare dimittere, alienæ valetudini curam tantam impendere, quantam vix propriæ solemus, agroti salutem reparatam mercede & remuneratione quauis antiquiorem & potiore ducere, indigentissimum quenque manu prompta subleuare, quasi stipe erogata thesauros cælester lucremur, ut quidem Deus cupit sua munera communicari inter homines, ob id, ut mutuis officijs & gliscat inter ipsos charitas, & crescant merita, quæ remuneretur ipse, plura donans quàm animo quis optet, vel ore poscat: quid? etiam gaudere, quoties gratificandi contingit occasio, quasi hilarum præbitorem diligat munificentissimus Deus; si hæc non est largitas copiosa, si hæc non est effusa benignitas, nescio quid sit. Subdubito tamen, utrùm pietate plus, an eruditione suos agros inuerit, ut quidem sæpè experimur in curatione morborum efficaciores preces medentis, quàm oblatas herbulas, saluiam & rutam, betonicam, & pæoniam. Id quod fatetur etiam apud Maronem in Æneide Medicus Iapis nomine, qui

Scire potestates herbarum vsumque medendi

Maluit.

Attamen, ubi vulneratum Æneam curat, agnito Deorum auxilio præter dictamni, cæterorumque medicaminum vires, exclamat ipse:

Non hæc humanis opibus, non arte magistra

Proueniunt: neque te, Ænea, mea dextera seruat,

Maiores

Maior agit Deus, atque opera ad maiora remittit.

Illud asseuerare non verebor, quin, si pia doctrina doctaque pietate Medicum praestantem aestimemus, nemo ferè veniat Alberto Menzelio comparandus. Munus docendi grauissimum, ut & hoc in transcurso verbis paucissimis attingamus, in suggestu Medicinae corpus à primis ordiendo fundamentis ad extremum usque fastigium absoluendo, vera salutaris scientiae dogmata iuxta Hippocratis & Galeni mentem purissimè & nitidissimè explicando, tot annos, viginti scilicet octo, tam impigrè, tam accuratè peregit, ut exquisitè sedulitatis exemplum, ac incitamentum nauitatis emulanda mihi prabuerit: unde non mirum, si discipulorum gloriantium de tanto Praeceptore frequentia haud rara floruit, suaeque doctrinae fructum vberimum in varias nationes diffudit. In medendo non praeceps, non temerarius, non ebriosus, non somniculosus fuit, sed permirè consideratus, atque circumspectus. Ad id haud mediocriter profuit, ut ego quidem conjicio, selectissimis litterarum monumentis instructissima bibliotheca domestica, quae perscrutanti in rebus ambiguis consilia haud incerta promptissimè suggerit. Si quisquam alius, hic nimirum obseruauit strictè aureola duo praecepta Hippocratis: Μηδὲν εἰρήν, hoc est, nihil temerè, scilicet assentiendum & affirmandum & usurpandum: μηδὲν ὑπεροχάν, neque quidquam negligendum. Rectè. Sic, sic Medicina tractari postulat: nam inter conditiones legitimae curationis praecipua habetur, ut sit tuta curatio: sicut Advocato maximè cauendum & prouidendum, studiosissimè elaborandum, non tam ut prosit causis, quàm ut ne quid obsit. In nullare, quàm in bellica atque medica, plus affert exitij temeritas, quae à sapientia dissidet plurimum. Negligentia verò quàm aliena sit à Medico, vel inde patet: nam ipsius officium est curare; hoc autem non est negligere, sed ab incuria longissimè

simè remotum. Negligens est indiligens, vel etiam ad pauca respiciens. Indiligens non curat, sed animo securo vagatur. Ad pauca respicientes, hoc est, non omnia attendenda attendentes, non singula perpendenda perpendentes, Philosophi veteres in errores pudendos inciderunt, Aristotele passim in libris philosophiæ naturalis & notante & increpante. Ad pauca respicientes Medici peccant mortaliter, errores deplorandos errant, egrotos in exitium precipitant, Galeno varijs in locis præsertim in operibus de Methodo therapeutica, de facultatibus medicamentorum simplicium arguente. Talis incogitans, socors, iners artifex medendi non erat Albertus noster, sed qualem optimum describit optimus ille senex Celsus; videlicet, non qui nunquam, sed qui rarissimè peccet. Aphorismos eiusdem Hippocratis, hoc est, oraculorum medicorum compendium, quàm præserte memoria, quàm præstanti intelligentia comprehendit, quanta solertia curandis egrotis applicuit? Assiduis & indefessis huiusmodi laboribus & curis quotidianis, partim in hac munitissima ciuitate, partim in locis finitimis, etiam apud illustrissimos Principes, cum maxima nominis celebritate, dum probè exercetur, dum periclitantibus alijs subuenit, incidit infelix in febrim exitiosam grassantem vulgariter, quam tamen ipsemet in multis successu felice curauerat. Conscitur hac lue miserè spatio per paucorum dierum, nono die Iunij superioris mensis, Ambrosia, Athanasia, Panacea, ceteraque medicina nihil proficiente, exemplo Medicorum præstantium, qui cum istius febris perniciose victores in corporibus quamplurimis extitissent, tandem ipsimet eadem lue circumuenti nescio quo fato, quo iure, vel iniuria succubuerunt. An idèò, quoniam inuida Mors vindictâ gaudet, eamque seuerius ab huius morbi tanquam strenui præcursoris & adiutoris sui domitore, victore, triumphatore exigit ac reposcit, tanquam ipsi

nulla gratior victima? Nactus itaque consentientem vitæ exitum, recto virtutum tramite, charitatis scilicet ardescens, fidei testimonijs diuinis & miraculis humanis confirmata, spei inconcussæ, ex hac Academia terrestri in cælestem transmigravit, ubi fulgebit inter alios Doctores tanquam firmamenti splendor, iuxta vatis illius oraculum vero verius. Si iam ex præteritis de futuris sit nobis indicandum, planè confidimus, etiamsi coram Deo indice vix iustus etiam poterit consistere, tamen apud diuinum tribunal sincera pietati benefactisque premium dignum haud defuturum, præsertim ubi delicta, qua fragilitate humana committuntur, sacris hostijs & precibus identidem repetitis fuerint expiata: deinde etiam, ut agnoscamus non proprijs meritis, sed diuina misericordia & gratia debere nos omnia, creationem, redemptionem, operum bonorum functionem, & beatitatem denique sempiternam. Videor, nî fallor, A A. recordationi vestra quomodocunque subiecisse Menzeli nostri per dilecti vitam, quasi normam ad posteros transmittendam, huicque respondentem mortem, veluti formam imitatione exprimendam, vobismet ipsis notior & probatior longè, quàm ut meum requiratur præconium; cum hac obsecratione & obtestatione tamen, ut lingue mee hæsitanti titubantique veniam benignam pro vestra humanitate & equitate detis, cogitantes orationem meam non modò iam ætatis granditate canescere, verum etiam à morbi superioris proximi vehementia adhuc languescere, vacillare & quasi fluctuare. Quanquam autem in hac immensitate laudum mihi non deest, sed potius superest ingens amplificatio-
 num exornationumq; copia: tamen patientia vestra abuti maiorem in modum erubesco. Quid nunc agendum restat? an tanti viri iactura nunquam reparabili perpetuò dolendum? dolori succumbendum? an potius gaudendum perceptis doctrina-
 rum

rum communicatarum & medicationum præstitarum, fructibus? Insuper propofita fpe bona confidendum, non omnino defore, qui decedenti fuccedere haud indignè poffit, ut inter plantas & fruges fructus fructum propagat, vitem palmes, arborum furculus, ut ex phœnice renafcitur phœnix; ita quidem, ut occidentium & orientium rerum viciffitudine conferuetur ac perpetuetur hoc vniuerfum. Temperemus igitur nobis, etiam Syracide & Platone iubentibus, ab immodicis angoribus & plangoribus, ne videamur Diuino Numini inuidere, quod immortalitatem fuam nobifcum partiri noluerit. Moderatè feramus in hoc funere mortem, quam immortalitas & perennitas animi, tanquam potioris humanæ partis, propter cæleſtem originem, confequatur. Nam licet noſter Menzelius inter mortales eſſe deſierit, corporis & animi compage diſſoluta: tamen rerum præclare geſtarum, virtutis & doctрина fama perenni viuuit; ſpirat etiamnum pater in prole maſcula ſuperſtite. Temperatio hac præſentis luctus erit, opinor, conuenientiſſima mæroris noſtri medela, nepenthes Homericò ſalubrius ad diſcutienda triſtitia nubila, præſentiſſimum ægritudinis lenimentum, ſqualorisque purgamentum. Agite, renouemus hoc ſeculo noſtro morem antiquorum, & poſt lamenta mæſta ritusque lugubres, pro virtute ſepulti viuace & immortalì condecoranda, tumulo coronas imponamus, floſculos inſpergamus, fragrantium roſarum acervo ſepulchrum obtegamus, addamus plenīs manibus lilia hodie florentia, tanquam inſignia Menzeliana, quorum ſparſione nobis in memoriā redigimus aui huius breuitatem, & quæ ſpectatiſſimè floreat, celerrimè marceſcere, decidere, vaneſcere. Gratulemur, etiam atque etiam gratulemur Academia noſtra de filio demortui relicto, tanquam imagine viuā nobis reſeruata, nuperrimè reſuſcitata diuinitus à populari luce, tanquam

unico surculo propaganda stirpis Menzeliana, cuius iam adolescentis indolem egregiam cum eximia spe non absque singulari consolatione videmus. Tu Marquardus eris, tui parentis optimi vice, si modò vestigijs eius insistere perrexeris, & atate studijsque, Deo iuvante, processeris, me non solum cygni instar augurante, sed etiam peramanter vouente,

Tu Marquardus eris alter currus & auriga

publicæ salubritatis ac sanitatis. Dixi.

C

AD

AD C. V.

WOLFGANGVM
HOEVERVM PROFES-
SOREM MEDICVM IN ACA-
DEMIA INGOLSTADIENSI, IN OBITVM
ALBERTI MENZELII PROFESSORIS
MEDICI IN EADEM ACA-
DEMIA.

*E*rgone Menzelius nostris subtractus ocellis,
Mittitur ad stygias non rediturus aquas?
Infelix nostra spes & tutela salutis,
Nulla cui reddi gratia digna potest:
Tene etiam mors atra nigro submersit Auerno?
Atque immaturis subdidit ossa rogis?
Nec tantum patrare fera timuere sorores
Crimen, & immites conscelerare manus?
Crudeles nimium Diua, crudelia fata,
Perdere quae tantum sustinuere virum.
Si placeant cades, sunt qui sine crimine tolli,
Et poterant nullo collachrymante mori.

Quid

Quid rapitis fera fata bonos? quid acerbapara-
ratis

Funera? quid planctus vos, lachrymaque
iuvant?

Hunc servare virum decuit. vel sapè renasci,
Vel saltem nunquam debuit ille mori.

Omnib' hoc nocuit, quidquid peccastis in uno,
Quilibet ex illo vulnere vulnus habet.

Aspice quā madidos Academia tergat ocellos,
Ut sileant tantis pulpita victa malis.

Aspice pullatum Phœbum, pullataq; Phœbi
Castra, novem tristes & sine voce Deas.

Nec minus vrbs confusa gemit, quæ funere ab
Funeribus plenas conspicit esse domos. (illo
Sive venenatis corruerit aera telis

Cynthius, & nostro gaudeat exitio:

Sive quid occulti est quod nos nescimus, & ipsa
Corpora nescio quæ semina mortis alant:

Est aliquid certè quo nos irata flagellant

Numina, nec tantū Marte furente premūt.

I nunc & medica confidas scilicet arti,

Ecce artis medica luxq; decusq; iacet.

Quique alios toties avido subtraxit ab Orco,

Parcarum rapidas non fugit ille manus.

Occidit ante diem nostri Podalirius aui,
Occidit, & reliquum nil nisi nomen habet.
Nomē habet reliquū, sed quod nec sera vorabūt
Tempora, nec liuor dente prementeteret.
Vota quid in multos stulti disponimus annos?
Nec facimus curis propositisq; modum?
Antefores mors atra sedet, curisq; futuris
Non expectat as iniicit illa manus.
Tempora vix canis asperferat ille capillis,
Subdit aq; est rapidis fax inimica rogis.
Attamē est aliquid, quod mens sibi conscia recti
Innocuo petijt tertia regna pede.
Diu vixit, benē qui vixit non querit in annos
Æacus, & stygij turba seuera fori.
Virtutem coluisse sat est, hæc mitigat ora
Iudicis, atque umbris mollia iura facit.
Hunc pietas, hūc sancta fides cōmendat, & ætas
Candida, nec vitij pressa iuuenta suis.
Moribus his cælum meruit, virtutibus illis
Laudauit meritum posthuma fama rogem.

NICOLAUS BVRGVNDIVS,
I. V. D. Consiliarius & Historicus
Cæsareæ Maiestatis, Comes Pala-
tinus nec non Profess. C. Ordina-
rius in Academiâ Ingolstadiensi.

ΕΠΙΚΗΔΙΟΝ
ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΜΕΝΖΕ-
ΛΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΥ ΙΑΤΡΟ-
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.

ΠΛᾶσα τρώπαμ' νόσων σήσας ὅπλοις ὑγίαις,
Νεζοκόμῳ λαμπρὸς Μενζέλιῳ πέλετο.
Ὅς πλείεσς κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νέσοις
Φῶτας ἀπέρρεψεν περσεφόνας θαλάμων.
Αὐτὸς μάρτυς ἐγὼ, μάρτυς τε σὺ ἐσσί Εβῆρε,
Γινώμῃροι ἀμφω ἐγ γύτατοι θανάτῃ.
Ἠλθεν Μενζέλιῳ, καὶ ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ,
Ἡμᾶς ἐκ νόσου εἰς ἀσφαλὲς ἵχνι ἀγών.
Τοῖνιν πλᾶσμα δυῶν πέλομ' ἤδη ζῶντες, Εβῆρε,
Πρῶτον μὲν γε θεῶ, Μενζελίῳ δ' ἕτερον.
Εξοχὸν ἐν ἄλλων κλείων, Ακαδημικὲ Νέσορ,
Αρχίατρον, δέικνυς τὸν σε, ὃς ἦε φίλῳ.

JOANNES HVEBER SS. THEO-
logiæ Licentiatus, ad D. Virg. antiqui-
tus speciosam nuncupatam, Ingol-
stadij Parochus.

AD MANES D. AL-
BERTI MENZELII,
MORBORVM DE-
PVLSORIS.

J Nuida mors, quid agis? crudeliter occidat insonst
Qui vitam multis seruat, & ipse cadat?
Ecce cadit iustus, meritis qui Nestoris annos,
Et vitâ dignus qui meliore fuit.
Cur non exoptem vitam, cui debeo vitam,
Nobilis Alberti quam mihi cura dedit.
Accipe cum voto pro vitæ munere grates,
Molliter ossa cubent, manibus esto benè.
Esto animus distet, tua sed tamen inclyta virtus
Esse tui nunquam nos finit immemores.
Optime seruator, morbi fortissime victor,
Perpetuum salue, perpetuumque vale.

WOLFGANGVS HOEVERVS
*Philosophiæ Candidatus, Medici-
næ Studiosus.*

